

Sygn. akt: II AKa 265/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Wiesław Kosowski (spr.)
Sędziowie	SSA Grzegorz Wątroba SSO del. Andrzej Ziębiński
Protokolant	Agnieszka Przewoźnik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Rybniku Barbary Drewniak

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2016 r. sprawy

M. V. s. I. i V., ur. (...) w Č. T. okr. K.

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i inne

na skutek apelacji prokuratora i obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 25 stycznia 2016 roku

sygn. akt V K 25/14

- zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 poprzez wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu M. V. ustępu 1 art. 56 ustawy z dnia 29 lipca 2015 roku o przeciwdziałaniu narkomanii oraz poprzez podwyższenie wymiaru orzeczonej kary pozbawienia wolności do 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy;
- uchyla rozstrzygnięcia zawarte w punktach 5 i 9 i na mocy art. 85 kk (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1.07.2015r.) i art. 86§1 kk (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1.07.2015r.) orzeka wobec oskarżonego M. V. z wymierzonych mu kar pozbawienia wolności karę łączną 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet na podstawie art. 63§1 kk (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1.07.2015r.) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 9 września 2013 roku do dnia 11 kwietnia 2014 roku;
- w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
- zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze i opłatę w kwocie 900 (dziewięćset) złotych za obie instancje.

SSO del. Andrzej Ziębiński SSA Wiesław Kosowski SSA Grzegorz Wątroba

Sygn.akt II AKa 265/16

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku wyrokiem z dnia 25 stycznia 2016r., w sprawie o sygn.. akt V K 25/14, uznał oskarżonego M. V. za winnego tego, że w okresie od stycznia 2013 roku do około 8 sierpnia 2013 roku w Z., K. i J., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających w ten sposób, że sprzedał A. Z. i S. Z. celem dalszej odsprzedaży znaczną ilość środków odurzających w postaci marihuany w ilości łącznej nie mniejszej, niż 2030 gram z czego uzyskał korzyść majątkową w kwocie co najmniej 40 000 złotych, przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł.

Omawianym wyrokiem Sąd Okręgowy uznał również M. V. za winnego tego, że w okresie od stycznia 2013 r. do 09 września 2013 roku działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia środka odurzającego w postaci marihuany w znacznej ilości nie mniejszej niż 2.107,42 gram, tj. nie mniej niż 21 – krotnego przemieszczenia go z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej – Republiki Czeskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, to jest zbrodni z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 55 ust. 3 ww. ustawy, przy zastosowaniu art. 60 § 2 k.k. i § 6 pkt 2 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł.

Sąd uznał także M. V. za winnego tego, że w dniu 09 września 2013 roku w J. chcąc, aby funkcjonariusz Komendy Miejskiej Policji J. R. zaniechał prawnej czynności służbowej zatrzymania go stosował wobec tego funkcjonariusza przemoc poprzez potrącenie go prawą stroną kierowanego przez siebie motocykla na skutek czego wyżej wymieniony funkcjonariusz przewrócił się doznając obrażeń ciała w postaci powierzchownego urazu nadgarstka i ręki, stłuczenia nadgarstka lewego i stłuczenia palców naruszających czynności narządów jego ciała na okres poniżej dni 7, przy czym czynu tego dopuścił się podczas i w związku z pełnieniem przez wyżej wymienionego funkcjonariusza obowiązków służbowych, to jest przestępstwa z art. 224§2 k.k. w zw. z art. 157§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i za to na mocy tego przepisu z art. 224§1 w zw. z §2 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Wreszcie Sąd I instancji uznał M. V. za winnego tego, że w dniu 09 września 2013 roku w J. prowadził w ruchu lądowym na drodze publicznej motocykl Y. (...)o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się pod wpływem środka odurzającego – we krwi stwierdzono obecność delta 9-tetrahydrokannabinolu w stężeniu 2,7 ng/ml oraz kwasu delta 9 tetrahydrokannabinolowego w stężeniu 68,4 ng/ml, to jest występku z art. 178a §1 k.k. i za to na mocy tego przepisu skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 1.07.2015 r.) i art. 86§1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 1.07.2015 r.) Sąd meriti połączył orzeczone wobec oskarżonego M. V. kary pozbawienia wolności i orzekł wobec niego karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, z zaliczeniem na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 9.09.2013 r. do dnia 11.04.2014 r.

Na podstawie art. 85 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 1.07.2015 r.) i art. 86 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 1.07.2015 r.) i art. 86 § 2 k.k. Sąd połączył orzeczone wobec oskarżonego M. V. kary grzywny i orzekł wobec niego karę łączną grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł.

Na podstawie art. 45 §1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 1.07.2015 r.) orzeczono wobec oskarżonego M. V. środek karny w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa opisanego w pkt 1 wyroku w wysokości 40.000 zł, a na podstawie art. 42§2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 1.07.2015 r.) orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku.

Na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczony został wobec oskarżonego przepadek dowodu rzeczowego zapisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr 3 pod poz. nr 1, a przechowywanego w depozycie narkotykowym Komendy Miejskiej Policji w R..

Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. art. 2 ust. 1 pkt 5 , art.3 ust.1 w zw. z art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. D.z U. z 1983 roku nr 49 poz. 223 z póź. zm.) zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w tym opłatę w wysokości 900 zł oraz wydatki w kwocie 7.605,25 zł.

Z wyrokiem tym nie zgodzili się zarówno oskarżyciel publiczny, jak i obrońca oskarżonego.

Prokurator zaskarżył wyrok w pkt 1,2,5 i 7 na niekorzyść oskarżonego zarzucając:

- obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 65 §1 k.k. i art. 64 §2 k.k. oraz art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez orzeczenie wobec M. V. za czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii kary 2 lat pozbawienia wolności, podczas gdy zgodnie z dyspozycją ustawową zawartą w art. 65 §1 k.k. i art. 64 §2 k.k. Sąd winien był wymierzyć karę pozbawienia wolności przewidzianą za przypisane przestępstwo w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a zatem na kanwie niniejszej sprawy powyżej 2 lat pozbawienia wolności,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu przez Sąd, że M. V. wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających w postaci marihuany w ilości łącznej nie mniejszej niż 2030 gram, z czego uzyskał korzyść majątkową w kwocie co najmniej 40 000 zł podczas, gdy z zeznań świadków A. Z. i S. Z. w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że M. V. sprzedał wyżej wymienionym Środki odurzające w postaci marihuany w ilości łącznej nie mniejszej niż 2420 gram, z czego uzyskał korzyść majątkową w kwocie co najmniej 44 200 zł,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że postawa M. V. w przedmiotowym postępowaniu wskazuje, że nawet orzeczenie wobec niego minimalnej kary przewidzianej w art. 55 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii byłoby orzeczeniem kary zbyt surowej i zastosowaniu wobec oskarżonego instytucji określonej w art. 60 §2 k.k.,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że M. V. dokonał wewnątrz wspólnotowego nabycia środka odurzającego w postaci marihuany w znacznej ilości nie mniejszej niż 2107,42 grama, to jest nie mniej niż 21-krotnego przemieszczenia go z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej – Republiki Czeskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podczas, gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że oskarżony w okresie od stycznia 2013r. do 9 września 2013r. przewiózł z terytorium Republiki Czeskiej do Rzeczypospolitej Polskiej marihuanę w ilości nie mniejszej niż 2497,42 gram,

- obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez nie powołanie tego artykułu w kwalifikacji prawnej za czyn przypisany oskarżonemu w pkt 2 wyroku.

Stawiając te zarzuty prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku:

- w pkt 1 poprzez przyjęcie, że M. V. w okresie od stycznia 2013 roku do około 8 sierpnia 2013 roku w Z., K. i J., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew

przepisom ustawy wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających w ten sposób, że sprzedał A. Z. i S. Z. celem dalszej odsprzedaży znaczną ilość środków odurzających w postaci marihuany w ilości łącznej nie mniejszej, niż 2420 gram z czego uzyskał korzyść majątkową w kwocie co najmniej 44 200 złotych, przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, i orzeczenie wobec oskarżonego za przypisany mu czyn z art. 56 ust.1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. kary 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł,

- w pkt 2 poprzez przyjęcie, że M. V. w okresie od stycznia 2013 r. do 09 września 2013 roku działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia środka odurzającego w postaci marihuany w znacznej ilości nie mniejszej niż 2.497,42 gram, tj. nie mniej niż 21 – krotnego przemieszczenia go z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej – Republiki Czeskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, czym wyczerpał znamiona czynu określonego w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i orzeczenie za przypisany mu czyn na mocy art. 55 ust. 3 ww. ustawy kary 3 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł,

- w pkt 5 poprzez orzeczenie kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności,

- w pkt 7 poprzez przyjęcie, że przypadkowi podlega równowartość korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa w wysokości 44 200 zł.

Obrońca oskarżonego M. V. zaskarżył wyrok tylko w części dotyczącej kary na korzyść swojego klienta. Podniósł on zarzut rażącej surowości zarówno kar jednostkowych pozbawienia wolności, jak i w konsekwencji kary łącznej 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności bez zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Stawiając ten zarzut obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 2 przez obniżenie orzeczonej kary pozbawienia wolności z 2 lat i 3 miesięcy do lat 2,

a w konsekwencji przez obniżenie kary łącznej do 2 lat pozbawienia wolności

z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Sąd I instancji zgromadził w sprawie pełny i wyczerpujący materiał dowodowy,

w żadnej mierze nie wymagający poszerzenia ani też uzupełnienia. Dokonał jego prawidłowej oceny w pełni zgodnej z dyspozycjami art. 7 k.p.k. Okoliczności te nie były zresztą kwestionowane przez żadną ze stron.

Nie sposób zgodzić się z prokuratorem, iż doszło do błędu w ustaleniach faktycznych związanego ze wskazaniem ilości marihuany, jaką miał przywieść z terenu Republiki Czeskiej do Rzeczypospolitej Polskiej M. V., a następnie sprzedać A. Z. i S. Z.. Sąd meriti oparł się w tym zakresie na zeznaniach A. Z.. Ten z kolei nie był w stanie precyzyjnie określić ilości nabytej od oskarżonego substancji odurzającej. Zgodnie z obowiązującymi regułami przyjęto więc najkorzystniejsze dla oskarżonego ilości substancji odurzającej.

Z analogiczną sytuacją mieliśmy do czynienia przy ustalaniu wartości osiągniętej korzyści majątkowej. Dokonane ustalenia są w tym zakresie w pełni prawidłowe.

Podobnie zasadnie przyjął Sąd meriti, iż wobec oskarżonego należało zastosować instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary w odniesieniu do przypisanego mu przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Prawidłowo wskazano, iż uwzględniając niekaralność sprawcy, a przede wszystkim chęć pomocy organom ścigania w prowadzeniu postępowania wobec osób dostarczających M. V. środków odurzających, nawet najniższa przewidziana przepisami kara jawi się tu jako kara nazbyt surowa.

Rację należało natomiast przyznać prokuratorowi odnośnie postawionego przez niego zarzutu obrazy przepisów prawa materialnego, a to art. 65 §1 k.k. i art. 64 §2 k.k. oraz art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez orzeczenie wobec M. V. za czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii kary 2 lat pozbawienia wolności.

M. V. popełnił przypisane mu przestępstwo czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu. Przepis art. 65 §1 k.k. odsyłana nas w tej sytuacji, przy wymierzaniu kary, do art. 64 §2 k.k. Ten z kolei przepis nakazuje wymierzenie sprawcy kary pozbawienia wolności za przypisane przestępstwo w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Sąd meriti orzekając więc wobec M. V. za przestępstwo z art. art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. karę 2 lat pozbawienia wolności, to jest karę minimalną, naruszył przepisy prawa materialnego.

Na marginesie należy zauważyć, iż dostrzegł on swój błąd, na co wskazał w pisemnych motywach orzeczenia.

Dlatego też w tym zakresie Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok i orzekł wobec oskarżonego karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

W tym punkcie, czyli w pkt 1 zaskarżonego wyroku, zaistniała konieczność dokonania jeszcze jednej korekty. Mianowicie należało wyeliminować z kwalifikacji prawnej przypisanego M. V. czynu ust. 1 art. 56 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Jak już bowiem wypowiedział się Sąd Apelacyjny w K. przyjmowanie w podstawie prawnej skazania, że jednym czynem wyczerpano znamiona przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 albo z art. 56 ust. 1 i 3, czy też

z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii zawiera w sobie logiczną sprzeczność, uchybia zasadzie *lex specialis derogat legi generali* i przez to jest błędne. Wskazane przestępstwa z różnych ustępów tego samego przepisu są samodzielne, zawierają różne zagrożenie karą oraz pełny zestaw znamion przestępstwa, a jedynie przez wzgląd na zasady techniki legislacyjnej przestępstwa z ustępów 3 i 2 skonstruowane zostały jako przepisy o charakterze odsyłającym, tzn. aby nie powtarzać znamion szczegółowo już opisanych w ustępach pierwszych odsyła się w nich do znamion opisanych w poprzedzających ustępach, jedynie dodając znamiona o charakterze kwalifikującym. (wyrok s.apel. w Katowicach dnia 8 marca 2013r., sygn. akt II AKa 503/12). Z tego też powodu nie miał racji prokurator zarzucając obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez nie powołanie tego artykułu w kwalifikacji prawnej za czyn przypisany oskarżonemu w pkt 2 wyroku.

Jako całkowicie chybione uznać należało natomiast zarzuty podniesione w apelacji obrońcy, a odnoszące się do rażącej niewspółmierności kar jednostkowych pozbawienia wolności, a w konsekwencji orzeczonej kary łącznej. Trzeba przy tym zauważyć, iż z uwagi na zmianę, jaka została dokonana w pkt 1 zaskarżonego wyroku, to jest podwyższenie oskarżonemu orzeczonej kary do 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, zaistniała konieczność uchylenia rozstrzygnięć zawartych w pkt 5 i 9

i orzeczenia na nawo wobec M. V. kary łącznej pozbawienia wolności wraz zaliczeniem na jej poczet okresu tymczasowego aresztowania. Sąd Apelacyjny, dzielając w pełni argumentację Sądu I instancji oraz biorąc pod uwagę *de facto* te same okoliczności, uznał, iż z uwagi na nieznaczone tylko podwyższenie kary za czyn

z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, kara łączna w wymiarze 2 lat i 4 miesięcy będzie w pełni adekwatną i należyście spełni swe funkcje zarówno w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej.

Nie można natomiast twierdzić, jak wskazuje to obrona, że którakolwiek z orzeczonych kar, czy to jednostkowych, czy to kara łączna nosi w sobie cechy rażącej surowości. Pamiętać bowiem należy, iż o rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. można mówić jedynie wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowo stosowanych dyrektyw wymiaru kary do tego stopnia, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby "rażąco" niewspółmierną - to jest w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować (tak m.in. wyrok SA w

Katowicach z dnia 6 września 2012r., II AKa 325/12, wyrok SA w Gdańsku z dnia 4 grudnia 2012r., II AKa 374/12, wyrok SA w Lublinie z dnia 28 lutego 2013r., II AKa 21/13).

Z taką sytuacją nie mieliśmy do czynienia. Jak jasno wynika z pisemnych motywów orzeczenia Sąd I instancji uwzględnił przy wymiarze kar absolutnie wszystkie okoliczności tak obciążające, jak i łagodzące. Orzeczone kary oscylują w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, co więcej odnośnie przestępstwa z art. 55 ust.

3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii zastosowano instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary. Kara łączna pozbawienia wolności (i to zarówno orzeczona przez Sąd I instancji, jak i obecnie przez Sąd odwoławczy) oparta została wprawdzie o zasadę asperacji, ale ewidentnie zbliża się do zasady absorpcji.

Dlatego też w zasadniczej części zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy, z niewielkimi zmianami opisanymi powyżej.

Stosownie do treści art. 636 §1 k.p.k. oraz art. 8 i 10 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze i opłatę w kwocie 900 zł za obie instancje.

SSA Grzegorz Wątroba SSA Wiesław Kosowski SSO del. Andrzej Ziębiński